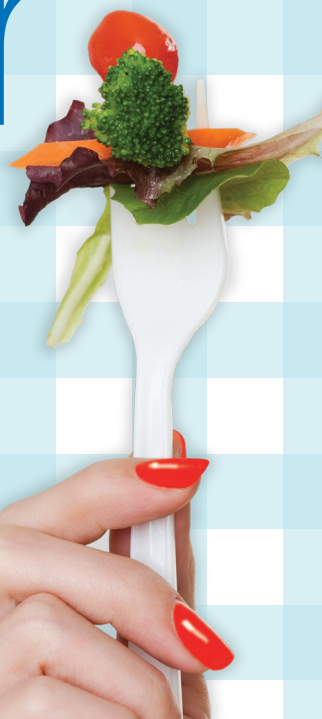

Super chef

Anne West

Auteur van *Cameramania*

SUPERCHEF

Van deze auteur is eerder verschenen:

Cameramania

Lees van uitgeverij Zomer & Keuning
ook de chicklitromans van

Iris Boter

Marijke van den Elsen

Jolanda Hazelhoff

Gillian King

Petra Kruijt

Els Ruiters

Carlie van Tongeren

Rianne Verwoert

of check www.nederlandsechicklit.nl voor de nieuwste
uitgaven!

Anne West

Superchef

Zomer & Keuning

ISBN 978 90 5977 695 1
e-ISBN 978 90 5977 696 8
NUR 301

Omslagontwerp: Julie Bergen
Omslagfoto: Getty Images/Tetra images RF; Image Source/Sandro
Hyams/Getty Images

© 2012 Uitgeverij Zomer & Keuning, Utrecht
www.nederlandsechicklit.nl
www.annwest.nl

Alle rechten voorbehouden

Er brandt een rood lampje.

Shit! Er brandt een rood lampje. Net als ik vaststa in een eindeloze file op een vierbaansweg op de meest linkerrijbaan, springt het lichtje op het dashboard van mijn auto aan. O help, wat nu? In paniek staar ik naar het lichtje. ‘Ga uit, ga uit,’ mompel ik. IJdele hoop natuurlijk. Terwijl heel Nederland op aanwijzing van Uri Geller met niets dan wilskracht vorken wist te buigen, bleef die van mij kaarsrecht. Ook mijn oude horloge bleef dienst weigeren, hoe vaak ik hem ook heen en weer zwaaide voor het tv-scherm. Dus het is belachelijk te verwachten dat dit lampje wel naar mij luistert. Het ziet er bovendien uit alsof het van plan is nog wat vriendjes aan te steken.

Ik weet weinig van auto’s, maar rode lampjes zijn niet goed. Mijn blik gaat naar de motorkap. Zie ik daar nu rook uit komen? Jemig, straks ontploft hij of zo. Sinds ik weer elke avond met mijn bord op schoot naar *The A-Team* kijk, weet ik wat er allemaal kan gebeuren met auto’s. Natuurlijk weet ik dat die serie niet op waarheid berust, dus daar waar iedereen altijd vrolijk lachend overeind krabbelt nadat hij tien keer over de kop is geslagen, in een ravijn is gestort en in de auto zat terwijl die ontplofte, ziet mijn toekomst er somber uit. Nog somberder dan normaal al het geval is.

Ik moet onmiddellijk naar de vluchtstrook. Ik blik naar rechts. Naast mij staat een soort Jaguar – zo noem ik alle auto’s die overduidelijk buiten mijn prijsklasse vallen. De man in de Jaguar hangt in zijn stoel alsof hij een voetbalwedstrijd aan het kijken is in plaats van dat hij deelneemt aan het gevaarlijke

verkeer. Zijn ene hand hangt quasinonchalant uit het raam en in de andere heeft hij een telefoon. Geweldig, precies het type weggebruiker waar ik de grootste hekel aan heb. Zo iemand die denkt dat de weg een soort café is en dat hij er vooral dope moet uitzien voor het geval hij een leuke chick kan scoren. Op en aan de wagens van dit soort automobilisten tref je ook vaak de meest bizarre elementen aan, zoals verduisterde ramen, vreemde bumpers waarmee ze niet eens fatsoenlijk een drempel kunnen passeren, en natuurlijk moet ik de vlam-mende schilderingen niet vergeten. Auto én bestuurder doen meestal pijn aan je ogen.

Op de rijstrook daarnaast ontwaar ik een ouder echtpaar. Ouderen zijn mijn op een na grootste ergernis op de weg. Zij denken dat de snelweg een soort toeristische attractie is die je vooral goed moet bekijken, waardoor ze vaak niet harder rijden dan zeventig. Strak voor zich uit starend, zonder acht te slaan op eventueel ander verkeer, rijden ze in een slakken-gangetje verder, als je heel veel pech hebt ook nog eens op de linkerrijbaan.

En ja hoor, op de rechterrijstrook bevindt zich ook de onvermijdelijke vrachtwagenchauffeur. Die is allang mijn ergernis-sentop tien ontgroeid en bevindt zich in een soort niemands-land waarbij ik heel erg mijn best doe om het te negeren.

Naar de vluchtstrook komen wordt, kortom, een heel ge-doe.

Het rode lampje begint nu te knippen. Ik weet niet of dat goed of slecht is. Plotseling trillend gooi ik mijn richtingaan-wijzer uit en ik stuur alvast wat naar rechts. De Jaguarbestuur-der kijkt me geërgerd aan en praat weer verder in zijn mobiel, terwijl zijn andere hand nog steeds buitenboord hangt – dus hoe kan hij sturen, schakelen of ook maar iets anders doen wat mij zou helpen naar de vluchtstrook te komen? Dat is natuur-

lijk het probleem met dit soort weggebruikers. Ze vinden dat de weg van hen alleen is en andere automobilisten zijn in het beste geval irritant, maar worden meestal genegeerd.

Ik houd er niet van genegeerd te worden. Vastbesloten stuur ik mijn oude Renault Clio richting de rijbaan van de Jaguarrijder. Opeens komt zijn hand in beweging; woest drukt hij op de claxon. Natuurlijk, die weet hij wel snel te vinden. Ik negeer hem en zodra de auto voor hem een stukje optrekt, gooi ik die van mij ertussen. Nu het erop aankomt, kan ik net zo asociaal zijn als hij. Als ik in de achteruitkijkspiegel kijk, zie ik de bestuurder naar zijn voorhoofd wijzen en ik hoor hem denken: weer zo'n blonde trien die niet weet hoe ze moet rijden. Daarbij vergeet hij natuurlijk dat de blonde trienen die hij zelf normaal gesproken oppikt zo dom zijn dat ze niet eens een rijbewijs hebben.

Volgende. Het oudere echtpaar zit gezellig keuvelend in de auto. De man heeft zijn beide handen stevig om het stuur. De vrouw houdt een kaart vast. Het is duidelijk dat ze druk aan het discussiëren zijn of deze prachtige A2 mooier is dan de A12, waar ze net hebben gereden. Om zeker te weten dat ze het echt wel goed zien allemaal, blijven ze ook nog even staan terwijl de rest van de file verder rijdt. Claxons klinken boven de motoren uit. Bij mij begint er iets te piepen. Vlug maak ik gebruik van de voorliefde voor asfalt van het oudere echtpaar en ik zet mijn auto voor die van hen. Ik zie via mijn achteruitkijkspiegel de oude man tamelijk verschrikt kijken. Maar ik ben in levensgevaar, mijn auto kan elk moment ontploffen, dus ik heb geen keus.

De laatste hindernis is de vrachtwagen. Vrachtwagenchauffeurs voelen zich volgens mij oppermachtig daar achter het stuur. Voor hen is de weg hun werkplek en daar zijn zij de baas. Alle anderen die het wagen een deel van hun weg in te

pikken, moeten hun regels volgen, want zij moeten op tijd een vracht ergens afleveren. Vandaar ook dat je geregeld een vrachtwagen constant in je achterrait hebt zitten omdat je volgens hen te zacht rijdt, zelfs in filetoestand, en dat ze altijd driftig claxonneren als ze vinden dat je iets fout doet. Zelf rijden ze natuurlijk perfect, maar dat weet iedereen die regelmatig de weg op gaat.

Ik probeer voor de vrachtwagen te komen, wat lastig is in de voortkabbellende file. De chauffeur kijkt op me neer alsof hij de dondergod Thor is die elk ogenblik een bliksemschicht op mijn autootje kan loslaten. Nou, als het nog lang duurt, is het niet nodig, want dan komt er een bliksemschicht uit mijn motorkap.

Eindelijk sta ik voor hem en kan ik naar rechts uitwijken. Ik ben er, ik ben veilig op de vluchtstrook. Meteen spring ik uit mijn auto en ik duik achter de vangrail. Haastig grabbel ik naar mijn telefoontje en bel het nummer van de ANWB, dat ik gelukkig snel gegoogeld heb – lang leve de smartphone. ‘Met Esther van Tulden. Mijn auto doet het niet.’ Ja, hè, hè, natuurlijk doet mijn auto het niet. Belt iemand de ANWB om een andere reden?

‘Wat is er aan de hand?’ vraagt de telefoniste.

‘Er brandt een rood lampje.’

‘Wat voor lampje?’

‘Wat voor lampje?’ herhaal ik. ‘Nou, het is rood.’

Ik hoor de telefoniste zuchten. ‘Welk symbool is het?’

Symbool? Ik graaf in mijn geheugen. ‘O, dat van het zinkende schip.’

Aan de andere kant blijft het even stil. ‘Het zinkende schip?’ herhaalt ze dan.

‘Ja, dat met die zee, waarin je nog net de mast ziet,’ leg ik uit.

‘Juist ja. Mevrouw, ik stuur zo snel mogelijk iemand naar u toe.’

Er zit niets anders op dan te wachten. Daar sta ik dan achter de vangrail. De perfecte afsluiting van een toch al slechte dag. Ik zucht gelaten. De woorden die mijn leidinggevende Lizelotte, het onbekende tweelingzusje van Cruella de Vil, vanochtend tegen me zei, galmen weer in mijn oren. ‘Als je het hier niet naar je zin hebt, wat doe je hier dan nog? Van mij hoeft je niet te blijven, hoor.’ Jemig, ik haat haar. Bijna net zoveel als mijn baan. Dus ja, wat doe ik daar nog?

Zie ik daar een gele auto komen? Ja, hij is wel geel, maar hij is van de concurrent. Die rijdt me zo voorbij. Ik begin het koud te krijgen, maar ik weet niet zeker of dat door het wachten komt of door het voorval van vanochtend. Het is niet dat Lizelotte anders nooit stekende opmerkingen maakt; dat ben ik wel van haar gewend. Maar wat ze vanochtend zei, heeft me om de een of andere reden geraakt. Kan ik ontslag nemen? Zomaar? Nee, zo iemand ben ik niet. Ik bedoel, ik moet ergens van leven, en ik neem geen risico’s met mijn inkomen. Maar vanochtend stond ik even op het punt te zeggen dat ze haar stomme baan ergens mocht steken waar het donker is, zoals een collega van mij altijd zegt. Wat heb ik te verliezen? Deze baan was voor mij maar een tussenstation, ook al verblijf ik nu al ruim drie jaar op dat tussenstation.

Er verschijnt weer een gele auto aan de filehorizon. Ja, het is de ANWB. Hij stopt voor me en een enigszins gezette man komt met een joviale lach naar me toe. ‘Zo, mevrouwetje, wat is het probleem?’

‘Er brandt een rood lampje,’ leg ik nog maar eens uit.

‘En weet u ook welk lampje?’

‘Die van het zink...’ begin ik. ‘Eh, nee, geen idee.’ Ik hoeft tenslotte niet dommer over te komen dan ik ben.

‘Start de motor maar,’ zegt de monteur. Hij kijkt mee en zegt meteen: ‘O, dat lampje. Probleem met de koeling van de motor. Heeft u al ontlucht?’

‘Nou, daar was ik nog niet aan toegekomen,’ zeg ik. Ik vertel maar niet dat ik niet eens weet hoe de motorkap open moet, laat staan dat ik weet hoe ik moet ontlichten.

In één soepele beweging gooit de man de motorkap open en even later sist er iets uit mijn auto. ‘Hm, ik ziet het al. Ja, er is een lek,’ concludeert de monteur opgewekt.

‘Een lek? Kunt u daar iets aan doen?’

‘Nee, het is maar een klein lekje.’

‘Wat lekt hij dan precies? Benzine?’ Benzine is zover ik weet de enige vloeistof in de auto en dus het enige wat kan lekken.

‘Koelvloeistof,’ zegt de man. ‘O, en zo te zien gaat het met de accuvloeistof ook niet zo goed, en de ruitenwisservloeistof is sowieso op.’

‘O,’ zeg ik. Zo’n auto bestaat net als de mens blijkbaar voor negentig procent uit vloeistof.

‘Hoe oud is dit ding eigenlijk?’ vraagt de monteur.

‘Achtien jaar of zo,’ zeg ik.

‘Het is hem aan te zien.’

Net op dat moment sputtert mijn auto beledigd. Ik zweer je dat er momenten zijn dat dat ding net een vrouw is.

‘Moet ik naar huis lopen?’ vraag ik benauwd. En ik zie mezelf al op mijn hoge hakken wiebelend richting afrit, zo’n twintig kilometer verder. Onnodig te zeggen dat mijn huis niet pal bij de afrit staat, dus er komt zeker nog vijf kilometer bij.

‘Nee hoor, ik vul alles bij en dan kun je nog wel naar huis rijden, en daarna gelijk door naar de garage. Ze moeten de lekken opsporen,’ zegt de monteur tot mijn opluchting.

‘Kunt u dat niet doen?’

‘Nee, daarvoor moeten ze hem een hele nacht laten lopen.’

Ik stel me mijn auto voor op een atletiekbaan onder de sterrenhemel, maar dat zal hij wel niet bedoelen. Ik bedank de man voor zijn advies en stap weer in mijn auto. Een minuut later rijd ik weer in de file, zonder rode lampjes, maar met een kloppend hart. Mijn auto lekt. Of hij huilt van ellende, dat kan natuurlijk ook. Ik zou ook huilen van ellende als ik mijn auto was. Elke dag in de file, nooit eens lekker kunnen doorrijden en als je dat dan hebt gehad moet je de stad in, waar elke vijf meter een stoplicht staat. In zijn jongensdromen had hij vast een raceauto willen worden, maar hij zit vast aan mij, de nachtmerrie van elke auto. Hoe dan ook is hij vast van plan er binnenkort weer mee uit te scheiden, en nu voel ik me niet veilig meer.

Toch rijd ik dezelfde route die ik altijd rijd. Dat is een omweg, maar het lijkt nu weer best te gaan. Deze route brengt me in het bos bij mijn woonplaats langs het vervallen restaurant Boszicht. Al drie jaar lang kom ik er elke dag langs en het staat al net zo lang te koop. Anderen zien waarschijnlijk een ruïne, ik zie een potentieel succesvol restaurant op een prachtige locatie. Nou ja, het is mijn droom. Niet dat ik die ooit kan waarmaken. Ik heb nog niet eens genoeg geld op mijn spaarrekening staan om één van de vervallen deuren te kopen, laat staan het hele gebouw. Maar toch. Wat zou ik dolgraag voor mezelf beginnen. Net als een groot deel van Nederland waarschijnlijk. Verlost van die afschuwelijke Lizelotte en eindelijk de mogelijkheid om al mijn talenten te ontplooiën. Mocht ik die hebben, want dat weet ik eigenlijk niet eens zeker.

Mijn auto maakt weer een sputterend geluid en snel trap ik het gas in, voor hij op het idee komt er definitief mee te stoppen. Opgelucht zet ik hem een halfuurtje later op de par-

keerplaats voor mijn flat. We hebben het gered.

Ik stap in de lift naar de zevende verdieping, loop over de galerij naar mijn voordeur en steek de sleutel in het slot. Achter de deur heerst stilte, zoals altijd. Met een zucht gooi ik mijn tas op de grond, loop rechtstreeks naar de bank en plof neer. Het is echt niet zo dat ik een zielige single ben. Meestal vind ik de stilte heel weldadig na al dat gekwek op mijn werk. Maar vandaag heb ik echt zin om een potje te janken. Uitgekafferd door mijn baas, auto kapot en een leeg huis. Ieder ander zou ook medelijden met zichzelf hebben, dus waarom zou ik me groot houden? Net als ik de tranen voel opkomen, gaat de telefoon. Fantastisch, op deze klotedag is het me niet eens gegund ongestoord te janken.

‘Ja?’ snauw ik niet al te vriendelijk.

‘Ik hoor het al, geen goede dag,’ klinkt aan de andere kant een bekende stem. Die stem is niet alleen voor mij bekend, maar voor een groot deel van Nederland, want aan de telefoon hangt een bekende diskjockey en tevens mijn beste vriend, Michiel.

‘Hou op, schei uit,’ barst ik gelijk los. ‘Wat een bitch zeg!’

In mijn oor klinkt gelach.

‘Het is niet grappig. Weet je wel wat voor shitdag ik heb gehad?’

‘Dat kan ik zo wel raden.’

Ik zucht gelaten en kalmeer wat. Zo op het eerste gezicht zou je zeggen dat ik niets gemeen heb met een homoseksuele diskjockey die er ook nog eens uitziet als de broer van Brad Pitt, maar toch vertonen onze levens heel wat verontrustende parallellen. Eén zo’n parallel is foute mannen, een andere vreselijke bazen. Hoewel dat laatste wel het enige vreselijke aan Michiels baan is. De vele fans, helaas voor hem vooral vrouwen, en een salaris dat hem de discussie over de Balke-

nendenorm geboeid deed volgen, geven daar ruimschoots tegenwicht aan. En dat hebben we dus niet gemeen, want bij mijn vreselijke bazin krijg ik immer scheldende cliënten en een schamel salaris op de koop toe.

‘Jij bent toe aan een luxe diner,’ concludeert Michiel.

Ik strek me uit op de bank en staar naar het plafond. Eigenlijk weet ik niet zeker of ik uit wil gaan. Vol zelfmedelijden op de bank blijven liggen lijkt me heerlijk. Alleen wil ik wel graag wat eten en in mijn keukenkast liggen slechts een stronkje gele broccoli en een paar aardappels die al bezig zijn met het voortbrengen van een nieuwe generatie. De supermarkt, met zijn krijsende kinderen en lange wachtrijen, lijkt me opeens een ware hel. ‘Wat had je in gedachten?’

‘We gaan binnenkort oer-Hollandse prijzenpakketten weggeven en de producent van de wijn die daarbij zit, heeft me uitgenodigd voor een diner om de wijnen te proeven,’ legt Michiel uit.

‘Hè, wat heeft dat te maken met die oer-Hollandse prijzenpakketten?’

‘Het is Nederlandse wijn, sufferd,’ zegt Michiel.

‘Nederlandse wijn? Wat krijg ik straks te eten dan? Stamp-pot?’ Ik haat stampotten; groenten met wat aardappels door elkaar geprakt. Wie heeft het ooit verzonnen? De scheldende Britse kok Gordon Ramsey zou spontaan een van zijn woedeaanvallen krijgen als hij bijvoorbeeld boerenkool, het ergste van het ergste volgens mij, voorgeschoteld zou krijgen. Ik ben overigens gek op Gordon, en ook op Jamie, Herman en elke andere kok die op tv verschijnt. Hun passie voor eten is hartverwarmend en maakt me soms een beetje jaloers.

‘Dat was ook mijn eerste reactie,’ geeft Michiel toe. ‘Maar de producent verzekert me ervan dat ik hier echt bij moet zijn.’

Gele broccoli of stampot. Lastige keuze. ‘Nou, goed dan,’ geef ik toe.

‘Dan kom ik je over een halfuur ophalen, goed?’

‘Ja hoor,’ zeg ik, en ik verval meteen weer in apathie. Mijn verstand zegt me naar de slaapkamer te gaan om me om te kleden, maar alle energie lijkt opeens uit mijn lichaam weggezogen te zijn. Ik staar naar de kast, waarop een fotolijstje staat met een foto van twee gelukkige mensen met de armen om elkaar heen. Ze lachen me toe, maar het lijken me bijna vreemden, van die lachende modellen die in de brochure van de Ikea staan. Ik moet die stomme foto echt eens weghalen. Dat denk ik elke keer als ik hem zie; minstens een miljoen keer per dag.

Weer heb ik zin om te janken. Nee, daar heb ik nu dus geen tijd meer voor. Jammer. Ik sleur mezelf overeind en sleep me naar de slaapkamer. Wat ga ik in vredesnaam aantrekken? Misschien had ik toch beter naar de supermarkt kunnen gaan.

Ik kies voor een zwart jurkje met een fleurig kort vestje, dat kan bij alle gelegenheden. Ik weet niet goed wat te verwachten. Mijn steile haren laat ik loshangen en ik werk mijn make-up bij. Zo moet het maar.

Michiel staat precies een halfuur na het telefoongesprek voor de deur. Zoals altijd ziet hij er walgelijk goed uit. Soms is het bijna gênant om aan zijn arm te hangen, want mannen als hij vallen nooit op vrouwen als ik. Maar ja, hij valt ook niet op mij, tenminste niet op die manier. Bizar eigenlijk. Michiel is de enige constante man in mijn leven. Natuurlijk kenden we elkaar al voordat hij een ster werd en ik zowat in de goot belandde, anders hadden we elkaar nooit ontmoet. We delen eigenlijk alles, behalve het bed. Ik zeg altijd maar zo: er is maar één ding mis met homoseksuele mannen, en dat is het feit dat ze op mannen vallen, waardoor vrouwen als ik opge-

zadeld zitten met ongevoelige, heteroseksuele hufters die je laten vallen als een baksteen zodra er ook maar iets misgaat.

‘Wat kijk je nijdig,’ onderbreekt Michiel mijn gedachten.

‘Sorry, ik dacht aan ongevoelige, heteroseksuele hufters,’ beken ik meteen.

Michiel grijnst. ‘Aan eentje in het bijzonder?’

Mijn gedachten glijden naar de foto, maar ik schud mijn hoofd. Alsof ik Michiel ook maar iets wijs kan maken.

‘Als het een troost is: er lopen ook heel veel ongevoelige homoseksuele hufters rond.’

‘O, en denk je daarbij aan eentje in het bijzonder?’ kaats ik terug.

Michiel lacht hardop en we lopen gearmd naar beneden.

‘En wat heeft de heks van het Westen nu weer uitgevreten?’ vraagt Michiel als we in de auto zitten.

‘Ze zei dat ik maar een andere baan moet zoeken als ik het niet naar mijn zin heb,’ roep ik gefrustreerd uit.

‘En?’

‘En wat?’

Michiel kijkt me even zijdelings aan. ‘Wat is het probleem?’

Mijn mond valt open. ‘Wat bedoel je; wat is het probleem? Dat zeg ik net.’ Ik wacht op Michiels gebruikelijke tirade op Lizelotte, die in onze wereld meestal door het leven gaat als ‘stiefmoeder van Sneeuwvitje’, ‘Lola’ of ‘Johanna de Waanzinnige’. De tirade komt niet.

‘Misschien heeft ze wel gelijk,’ zegt Michiel daarentegen.

‘Gelijk?’ herhaal ik, alsof ik het niet goed gehoord heb. Zei Michiel nu echt dat Bonnie (je weet wel, die van Clyde) gelijk heeft?

Michiel knikt. ‘Je haat deze baan, het is een tussenstation, dat zeg je zelf. Al drie jaar,’ voegt hij daar veelbetekenend aan toe. ‘Waarom ga je niet weg?’

‘Weg? Waarheen in vredesnaam?’

Hij haalt zijn schouders op. ‘Naar ergens waar je wel gelukkig bent.’

Mijn hemel, waar komt opeens deze diepzinnigheid vandaan? Michiels woorden raken me nog harder dan die van Lizelotte. Gelukkig? Shit, dat is niet echt een term die op mij van toepassing is. Niet dat ik zwaar depri ben of zo, maar gelukkig? Nou nee.

Zwijgend staar ik voor me uit. Het is niet zo dat de gedachte aan een nieuwe baan, een nieuw leven, nooit bij me is opgekomen. Ik rijd natuurlijk niet voor niets elke dag langs Boszicht. Stiekem heb ik weleens gedroomd van ander werk. Een baan waarin ik iedereen kan laten zien wat ik kan, een baan waarvoor ik waardering krijg. Zo’n baan is echter lastig te vinden, vooral aangezien ik geen idee heb waar mijn talenten precies liggen. Natuurlijk heb ik wel ergens talent voor, dat weet ik zeker, ieder mens heeft dat. Het probleem is dat ik de laatste jaren gewoon niet zoveel tijd heb gestoken in zelfonderzoek. Nee, die tijd heb ik gestoken in iets anders, of beter gezegd: iemand anders. Ik slaak een diepe zucht.

‘Luister, Esther, ik weet dat je een zware tijd achter de rug hebt, maar wordt het niet eens tijd dat je je leven in eigen hand gaat nemen?’

‘Heb je weer Oprah gekeken vanmiddag?’ vraag ik wantrouwend.

‘Goed hè?’ lacht Michiel, maar hij wordt gelijk weer serieus. ‘Ik meen het. Misschien moet je het verleden achter je laten en helemaal opnieuw beginnen. Ik heb het idee dat je een beetje vastzit.’

O jakkes, ik heb helemaal geen zin in deze analyse van mijn leven. Vooral omdat hij ook nog eens akelig dicht bij de waarheid zit. Weer voel ik tranen prikken. Wat mankeert me toch

vandaag? ‘Kunnen we het ergens anders over hebben?’

Michiel haalt zijn schouders op.

‘Mijn auto ging ook nog eens kapot,’ zeur ik nog even verder.

‘Ja, dat zat er wel in,’ zei Michiel, die eigenlijk qua weggebruiker in dezelfde categorie valt als de Jaguarrijder van eerder vandaag, al heeft hij te veel goede smaak voor vlammen op de zijkant van zijn auto. ‘Zie het maar als een teken. Je bent toe aan iets nieuws.’

‘Grappig hoor,’ snauw ik.

Michiel zwijgt even. ‘Ik heb een aanbod gekregen van een groot regionaal radiostation om daar een programma te komen maken.’

Ik grinnik. ‘Nou, die verbeelden zich ook wat.’

Michiel blijft stil.

Ik blik naast me en zie zijn serieuze gezicht. Mijn mond valt open. ‘Waarom zou je dat in vredesnaam doen. Je bent een van de populairste dj’s van Nederland!’

‘Omdat ik daar een programma met meer diepgang mag maken. Iets wat ik al jaren wil, zoals je weet.’

‘Bedoel je dat je dit serieus overweegt?’

Michiel knikt en draait de parkeerplaats op van een chic uitziend restaurant. Het staat bijna helemaal vol en met veel moeite vinden we een plekje. Eenmaal binnen worden we een grote ruimte binnengeleid waar een lange tafel is gedekt. Overduidelijk zijn we niet de enige genodigden. Op de witte wand is een groot logo geprojecteerd van een tros druiven die half over Nederland ligt. Natuurlijk is Michiel de eregast, zoals zo vaak. En daarom ben ik dat ook een beetje. We zitten dus vlak bij het hoofd van de tafel.

Anderen nemen nu ook plaats en de lichten gaan uit. Het logo verandert van kleur en door de speakers klinkt een stem.

‘Dames en heren, welkom bij de wijnproeverij van Hollands Wijngaard. Hier is uw gastheer, eigenaar van Hollands Wijngaard: Lex Oosterling.’

Een man van in de dertig met donker haar en opvallende bruine ogen verschijnt naast het scherm. ‘Wijn: de meeste mensen weten niet beter dan dat dat in Nederland niet gemaakt wordt,’ begint hij. ‘Toch zijn hier in Nederland al vele tientallen wijngaarden geopend.’

Ik stoot Michiel aan. ‘Hij maakt een grapje zeker.’

‘Ssst!’ sist Michiel.

Blijkbaar maakt Lex Oosterling geen grapje. Hij vertelt aan de hand van een PowerPoint-presentatie over zijn eigen zaak, Hollands Wijngaard. Op de foto’s zie ik rijen vol druivenranken, alsof het Frankrijk betreft, alleen dan wat vlakker. Het technische verhaal achter het kweken van druiven in Nederland begrijp ik niet helemaal, maar blijkbaar zijn de druiven de laatste tientallen jaren zo sterk geworden dat ze ook in ons klimaat kunnen groeien.

‘Ik rijp mijn wijn op hout. Dat duurt langer, maar u proeft de kwaliteit. Vanavond laat ik u kennismaken met mijn beste wijnen en geef ik u suggesties over waar u de wijnen het beste bij kunt serveren.’

Het licht gaat weer aan. Meteen wordt de eerste wijn geserveerd, samen met het voorgerecht. Gratis drank en eten, ik vind het allang best. Ik grijp mijn glas en wil een flinke slok nemen om al het leed van die dag te verdrinken. Michiel stoot me aan. ‘Niet zo.’

‘Wat niet zo?’

Michiel knikt naar Lex Oosterling, wiens ogen op ons gericht zijn. Opeens word ik wat nerveus. ‘Hoe dan?’

‘Volgens mij worden we geacht de wijn eerst te keuren,’ legt Michiel uit.

Oké, nu is wel een goed moment om te vertellen dat ik niets, maar dan ook echt niets weet van wijn. Ik drink het veel, vooral in goedkope barretjes en bij uitgebreide diners met vriendinnen, maar vraag me niet wat ik precies drink, ik weet alleen dat het wijn heet en rood of wit is. ‘Keuren?’ fluistert ik. ‘Waar heb je het over?’

Tot mijn ergernis blijft die Lex Oosterling ons aankijken.

‘Ik weet het ook niet precies,’ fluistert Michiel terug. ‘Ik dacht dat we een gezellig etentje zouden krijgen, maar die vent is bloedserieus nu zijn wijn in mijn programma komt.’

‘Goh, hoe zou dat nou komen? O, misschien heeft het iets te maken met het feit dat je al jaren lang het best beluisterde programma van Nederland presenteert,’ zeg ik. ‘Iets wat je regionaal nooit gaat halen, overigens.’

Michiel rolt met zijn ogen. ‘Zullen we het daar later over hebben? We hebben nu een ander probleem.’ Met een professioneel gebaar heft hij zijn glas.

‘Wat doe je?’

‘Volgens mij moet je eerst de kleur controleren,’ sist Michiel.

‘Wit, dat zie je toch?’

‘Let op de nuance, Es.’

Gehoorzaam hef ik het glas. Witte wijn, precies zoals ik al dacht.

Michiel begint zijn glas heen en weer te bewegen, waardoor de wijn gaat kolken. ‘Dit is walsen, volgens mij.’

‘En waarom doe je dat?’

‘Weet ik veel. Doe het nu maar, dat staat professioneel,’ gebiedt Michiel me.

Fanatiek draai ik het glas heen en weer, de wijn klotst tegen de randen en komt omhoog. ‘Shit!’ gil ik als een plens wijn in mijn gezicht belandt. Haastig grijp ik een servet en ik dep

mijn gezicht droog. Vanuit mijn ooghoeken zie ik Lex Oosterling nog steeds staan, zijn blik streng en afkeurend.

‘Niet te hard!’ zegt Michiel.

‘En dat zeg je nu?’

Michiel stopt zijn neus in het glas en snuift diep. O ja, dat heb ik ook weleens op tv gezien. Ik doe hetzelfde, maar mijn wijn is nog niet helemaal tot rust gekomen en in plaats van de geur snuif ik de wijn op, waardoor ik begin te hoesten en te proesten. Alle ogen aan de tafel zijn nu op mij gericht. Ik nies en probeer te voorkomen dat mijn ogen beginnen te tranen, waardoor mijn mascara zou kunnen uitlopen. Een heer die tegenover me zit, reikt me hulpvaardig nog een servet aan, en om me heen klinkt gemompel.

‘Es!’ sist Michiel beschaamd.

Met grote stappen komt Lex Oosterling naar ons toe. O, dit is heel erg. Michiel moet reclame maken voor zijn wijn, maar zo krijgt hij niet veel vertrouwen in mijn beste vriend.

‘Lukt het?’ vraagt Lex als hij bij ons staat. Hij torent hoog boven ons uit en zijn donkere ogen lijken wel zwart.

Ik voel me klein worden. ‘Excuseer me,’ mompel ik en ik sta op om snel het vertrek uit te lopen. Shit, shit, shit. Wat moet die vent wel niet van me denken? Voor hem is dit een belangrijk moment. Zijn wijn komt op de Nederlandse radio. Zijn geld gaat naar het radiostation en deze manier van reclame maken is niet goedkoop, weet ik van Michiel. Ik duik de toiletten in en fris me een beetje op. Mijn mascara heeft het gehouden, zie ik, en waardig loop ik het toilet weer uit. Op de gang staat iemand op me te wachten. Het is Lex Oosterling.

‘Gaat het?’ vraagt hij.

‘Ja hoor, ik ben wat verkouden,’ lieg ik om mijn totale gebrek aan wijnkennis te verbloemen.

‘Wijnproeven is een kunst. Het heeft heel lang geduurd

voor ik dat onder de knie had,' zegt Lex, alsof hij mijn smoesje helemaal niet heeft gehoord.

Ik kijk genegeerd langs hem heen. Het liefst wil ik weglopen, maar hij laat me niet gaan. Hij steekt zijn hand naar me uit. 'Lex Oosterling.'

'Esther van Tulden,' zeg ik en ik grijp zijn hand, die warm en stevig is. Sowieso is Lex van dichtbij leuk om te zien. Niet dat ik daar oog voor heb, want ik heb een tijdje geleden besloten mannen voorgoed uit mijn leven te weren. En ja, dat heeft ook alles te maken met die foto die ik allang weg had moeten doen. Dat Lex Oosterling aantrekkelijk is, is gewoon een objectieve observatie van mijn kant.

Er valt een ongemakkelijke stilte. 'Dus je hebt een wijngaard in Nederland?' vraag ik. O jemig, stomme vraag. Waar heeft hij nou net die presentatie over gehouden?

Lex knikt. 'En jij bent vast zo iemand die denkt dat wijn alleen uit Frankrijk komt.'

'Ja, nou, sorry hoor. Ik zie in de winkels geen Nederlandse wijn staan.' Eigenlijk zie ik helemaal geen land staan omdat ik meestal de eerste de beste fles koop die ik zie en die een leuk prijsje heeft.

'Dat komt omdat we nog te weinig produceren om aan grote winkelketens te leveren,' legt Lex uit.

'Goh, nou, interessant. Maar ik moest maar eens gaan. Mijn vriend wacht,' zeg ik. Als het zo uitkomt, duid ik Michiel altijd aan als 'mijn vriend'. Reuzehandig als je van een opdringerige vent af moet. Niet dat Lex opdringerig is. Helemaal niet eigenlijk, hij is alleen zo ... zo irritant... aanwezig. Ja, dat is het. Ik wil gewoon ver uit zijn buurt blijven.

Ik glimlach even ten teken dat ik echt niet zo'n kreng ben als ik waarschijnlijk lijk en vlucht voor de tweede keer weg, nu de zaal weer in. Het voorgerecht heeft daar inmiddels plaats-

gemaakt voor het hoofdgerecht, waarbij ook weer een wijn wordt geserveerd. Dit keer een rode. Ik sla het keuren en rui-ken nu maar gewoon over en neem een slok. De smaak verrast me, vooral in combinatie met het eten. Wow, dit is echt lekker. Ik proef de combinatie nog een keer. Heel even begrijp ik iets van de fascinatie die veel mensen hebben voor wijn. Er gebeurt iets met deze drank als je er iets passends bij eet. Zelfs ik, een totale leek, proef het. Ik moet toegeven, ik ben verrukt.

Lex heeft inmiddels schuin tegenover me plaatsgenomen. Hij is geanimeerd in gesprek met zijn buurvrouw, maar af en toe werpt hij toch een blik op mij, wat me een hoogst ongemakkelijk gevoel geeft. Iets in mijn gezicht doet hem glimlachen, maar ik weet niet of hij me nu uitlacht of toelacht. Ik ga hem dat in ieder geval niet vragen, sterker nog, ik blijf de rest van de avond uit zijn buurt.

In stilte rijden Michiel en ik na het diner weer terug. De wijn heeft me licht in het hoofd gemaakt. ‘Dus je gaat naar een regionale zender?’ kom ik terug op Michiels eerdere mededeling.

‘Ja, inderdaad,’ zei Michiel, die overduidelijk zijn besluit al heeft genomen.

‘Shit,’ zeg ik. ‘Wow.’ En ik kan het niet helpen dat ik erachteraan denk dat Michiel iets doet wat ik al jaren geleden had moeten doen.

*

O, help. Ik moet met de bus. Als de wekker gaat, besef ik op-eens in welke netelige situatie ik me bevind. Mijn auto is stuk en ik ben afhankelijk van het openbaar vervoer. ‘Afhankelijk’ vind ik wel een goede beschrijving als het om het openbaar

vervoer gaat. Jaren geleden heb ik mijn Cliootje aangeschaft omdat ik het zat was steeds uren in de kou te wachten op een trein of bus die niet kwam. En als hij dan uiteindelijk wel kwam, zat hij zo propvol dat ik hangend aan een arm en bonkend tegen zweterige lichamen mijn reis kon aanvangen. Dan sta ik toch liever in de file, alleen in mijn auto, met een leuk muziekje aan. Bovendien scheelt het me ondanks de files toch in reistijd omdat de aansluitingen met het ov niet goed waren.

Nu ben ik dus de klos. Ik zoek in mijn portemonnee en vind daar nog een oude strippenkaart. Vaag weet ik me te herinneren welke bus ik moet nemen om ergens in de buurt van mijn werk uit te komen. Haastig kleed ik me aan en ik grijp mijn spullen bij elkaar. De auto breng ik vanavond wel naar de garage, daar heb ik nu echt geen tijd meer voor.

Op het busplatform bij het station is het druk, zelfs op dit belachelijk vroege uur. Ik krijg meteen een krantje in mijn handen geduwd en tuur op de borden op zoek naar mijn bus. Ah, daar komt hij. Ik loop naar het platform, stap de bus in en overhandig de chauffeur mijn strippenkaart. Hij kijkt er naar alsof hij dat nog nooit heeft gezien en vervolgens kijkt hij naar mij alsof ik zo vanuit het kasteel van Koning Arthur de eenentwintigste eeuw ben binnengewandeld. Nors wijst hij naast me. Ik volg zijn blik en staar naar een apparaatje dat een soort scanner lijkt te zijn. Wat wil hij nou? Achter me begint de rij langer te worden en ik hoor hier en daar ongeduldige zuchten.

‘In deze bus mag u alleen met de ov-chipkaart reizen, mevrouw,’ zegt de chauffeur ten slotte als hij begrijpt dat ik echt geen idee heb wat ik met de scanner aanmoet.

De ov-wat? O, shit! Opeens herinner ik me de talrijke nieuwsuitzendingen over die kaart. Nieuwsuitzendingen waar ik totaal geen aandacht aan heb geschonken, moet ik tot mijn

schande bekennen, omdat het mij niet aanging. Tot gisteren was ik zo verstandig niet met het openbaar vervoer te reizen. En ik begrijp nu ook weer helemaal waarom. Het is altijd zo ingewikkeld. Ik haal mijn schouders op. ‘Nou, die kaart werkt toch niet? Dus ik heb alvast weer mijn toevlucht genomen tot de goede, oude strippenkaart.’

De chauffeur kijkt me verbluft aan. Dan barst hij in een bulderend gelach uit waardoor de hele bus begint te schudden. ‘Weet u wat, vrouwtje, u heeft gelijk. Loop maar door, maar zorg dat u op de terugweg wel een kaart heeft.’

Dankbaar knik ik hem toe. Ik ga zo ver mogelijk achterin zitten en sla mijn krantje open. Het is wel handig dat ik nu geheel op de hoogte van het laatste nieuws op mijn werk verschijn. Dat gebeurt me niet vaak. Nu kan ik tenminste meepraten over het kabinet met gedoogsteun in Nederland en het kabinet dat er nog steeds niet is in België.

De bus loopt langzaam vol en de chauffeur start de motor. Even kijk ik op en dan zie ik hem. Ik herken hem meteen en voel me beurtelings warm en koud worden. Nee, dat kan niet, dat is onmogelijk.

Haastig verberg ik mijn gezicht achter de krant. Hij heeft me niet gezien, of hij heeft me niet herkend. Het is al zoveel jaren geleden. Hij gaat een aantal stoelen voor me zitten. Helemaal in de war staar ik nietsziend naar de letters. Het is hem echt, dat gezicht zou ik overal herkennen. Het is Vincent.

Superchef

Wanneer Esther haar vroegere crush Vincent tegenkomt, ontdekt ze dat hij een eigen restaurant heeft: Chez Esther. Toeval?

Ze gelooft er niets van. Vincent en zij waren voor elkaar bestemd, alleen was het niet de juiste tijd en plaats. Maar nu is alles anders. Ze proberen het nog eens met elkaar. Al snel blijkt helaas dat Vincent het te druk heeft om een relatie op te bouwen. Hij inspireert haar wel om mee te doen aan **Superchef**, een televisiezoektocht naar kooktalent. Al gauw speelt Esthers leven zich geheel af in de keuken. Daar ziet ze haar droom eindelijk werkelijkheid worden. Dat zich tussen de ingrediënten ook nog twee mannen bevinden om het plaatje compleet te maken, ziet ze niet eens meer. Maar zij zien haar wel!

Anne West debuteerde vorig jaar met het hilarische **Cameramania**. Ze heeft de chicklitsmaak flink te pakken en met deze tweede roman bewijst ze dat ze het ook goed in de vingers heeft. Smullen!

Chicklit.nl over **Cameramania**: 'Erg leuk verhaal en past precies in het genre.'

NUR 301

ISBN 978-90-5977-695-1

9 789059 776951

Zomer & Keuning

www.nederlandsechicklit.nl